

Huệ Ninh

Cao Vía

Đứng trước bao nhiêu sự lựa chọn nhưng tôi lại chưa muốn chọn lựa. Để ai cũng có thể cung phụng nhưng lại không có quyền quản lý, đòi hỏi hoặc bắt buộc tôi bất kỳ điều gì. Bởi vì tôi chả thích yêu ai. Nhưng lại muốn đi chơi với tất cả, tìm hiểu tất cả, vênh mặt nhận mọi sự quan tâm của họ như thể ban ơn.

Trong số đó có một anh chàng khá nhiều tuổi, chào đời trước tôi 10 năm. Anh cũng như những người khác không phải là thánh nhân trước mắt tôi và được tôi quan tâm nửa vơi. Đi chơi, tôi cứ ngáp dài khi nghe anh kể chuyện công việc. Dù vậy tôi vẫn đi, vẫn gật gù, vẫn mỉm cười luôn luôn ra vẻ hào hứng. Điều ấy không thiệt hại mà sau đó lại được vô vàn ưu ái.

Chàng trai nào mà chả: công việc của anh là nhứt, nào gian khổ, nào vinh quang, anh là người hùng, trong tương lai sẽ giàu có, thành đạt... Nhưng trong "mẫu số chung" ấy, cái "tử số" của anh là những đứa cháu. Bỏ qua đoạn anh kể ân tình bao bọc, cứu mang chúng ra sao. Đến hôm nay thẳng thì lái xe, thẳng làm văn phòng, thẳng kế toán, thẳng quản đốc thi công, còn anh là ông chủ. Điều tôi nhớ gần

thuộc lòng là những lời tán tụng một người cháu giỏi giang như cánh tay phải của anh, “hòn vàng” của anh. Nó thương yêu anh nhất, gánh vác rất nhiều việc cho anh... Để rồi tôi lưu tâm:

- Nó bao nhiêu tuổi?
- Vừa tốt nghiệp cấp ba.
- Kém em những bốn tuổi. Trẻ con như thế không học hành mà anh bảo cái gì cũng biết, nhiều thứ còn giỏi hơn anh. Chắc là thánh nhân!
- Tôi cố mĩa mai nhưng anh như không để ý, vẫn cao hứng:
- Phải rồi như thần đồng ấy. Nhiều đứa học đại học toàn làm đệ tử cho nó.

Rồi nó buôn chỗ nọ, bán chỗ kia, thu lời hàng trăm triệu, cái gì qua tay là nó biết liền. Bao nhiêu cô gái yêu nó. Còn nó chưa để tâm vv... Tôi không cả tin tới mức để lọt tất cả những lời quảng cáo của anh vào trí não. Những thanh niên tôi biết phần lớn hơn tuổi tôi, bằng cấp này nọ mà nhiều khi còn như gà tồ, hàng tháng phải nhận nhỏ xin tiền chu cấp của bố mẹ, đến mua cho bạn gái bó hoa đẹp cũng đắn đo. Đẳng này nó mới mở mắt nhìn đời. Nhưng anh không phải là người ba hoa. Với lại anh vẽ mình cho to đẹp chứ đâu rồi hơi tăng bốc một đứa cháu chắt.

Tôi tò mò nên quyết định tới thăm nhà anh. Phần nữa vì háo hức xem trong đám cháu ấy có cậu nào thú vị hơn người chú già cỗi này không.

Ngôi nhà khang trang vừa để ở, vừa là trụ sở nhỏ của công ty. Tôi hồi hộp bước vào với bộ đồ thời trang nhất, gương mặt trang điểm kỹ càng và bộ tóc hoe vàng sành điệu. Tôi luôn làm thế để gây ấn

tượng và át vía tất cả những cuộc tiếp xúc đầu tiên, nhất là với nam giới.

Giờ nghỉ, nên công ty của anh vắng người. Chỉ còn một cậu thanh niên đang mê mải bên chiếc máy vi tính. Cậu ta nhìn lướt qua tôi, không để tôi kịp chào, cậu nói với anh:

- Bên thuế vừa đến. Cháu đã giải quyết xong.

Rồi cậu quay lên màn hình ngay. Cậu xấu trai, đôi mắt như thể lấy dao rạch một đường trên gương mặt – ti hí. Nhưng cái thần của nó thật sáng. Đó là đôi mắt chứa đựng nhiều sắc thái. Tôi biết đó là đứa cháu mà anh vẫn tự hào. Anh rót nước mời tôi. Ngáo ngơ một lúc rồi đi. Tôi định chào như thói thường. Nhưng cậu ta không có thiện ý ấy. Tôi bực mình lặng lẽ bước ra.

Anh vẫn không ngớt lời khen ngợi cậu cháu vàng vào mỗi lần gặp gỡ. Tôi không thèm nghe nhưng không hiểu sao những chuyện anh kể về cậu lại luôn bám rễ trong trí não tôi.

Một vài lần sau đó tôi vẫn đến nhà anh chơi theo lời mời. Mấy đứa cháu còn lại hầu hết nhiều tuổi đều niềm nở đối đãi. Họ kể cho tôi nghe những chuyện riêng tư, mua quà cho tôi mỗi dịp đi xa về. Riêng Phước (cháu vàng của anh) luôn dành cho tôi ánh mắt khác hẳn. Nửa như coi thường, nửa như giễu cợt. Nó chả bao giờ ngồi ăn cơm cùng khi tôi có mặt chứ nói gì tới chuyện tâm sự này nọ. Càng thế tôi càng năng tới thăm anh hơn, càng tạo điều kiện để thân với anh hơn. Tôi hậm hực. Tại sao lại có kẻ ngông cuồng và bất nhã với mình đến thế? Phải tìm hiểu và cho nó biết tôi là ai.

Chuyện Phước nói thường về các cô gái thời thượng có "trái tim

nhều ngăn” với giọng điệu châm biếm. Rồi nó nhìn như thể thấu suốt tim đen khi tôi nói chuyện điện thoại thân mật với chàng khác. Tôi muốn chọc thủng ánh mắt ấy nhưng không biết làm sao ngoài việc tắt di động mỗi lúc đến đó.

Một lần tôi đi xem phim với bạn trai. Gặp Phước. Nó liếc qua tôi rồi phớt lờ, khinh mạn. Nụ cười nửa vờ thường trực mà tôi vẫn dành cho các chàng chợt tắt ngấm. Tôi khó chịu muốn nhảy xổ ra mắng cho Phước một trận về thói bất lịch sự nhưng lại chỉ làm được cái việc kì quặc là cúi kính với anh bạn đi cùng:

- Anh về đi, em không muốn đi với anh nữa.

Rồi ánh mắt của Phước như dò xét mọi nơi, mọi lúc trong cuộc sống của tôi. Tôi xa lánh tất cả các mối quan hệ nửa yêu đương, nửa bạn bè. Riêng với chú Phước tôi không đủ can đảm. Vì hình dung ra ánh mắt của cậu bình phẩm:

“Cặp kè thế mà thay ngay được!”. Để rồi những khi buồn tôi chỉ còn mình anh bên cạnh. Nhưng tôi không thể thân mật hay tự ý đến nhà anh. Phước như một rào chắn vô hình cản bước chân tôi. ánh mắt của nó nói những lời giễu cợt:

- Cuối cùng chị phải theo chú tôi thôi.

- Chị cứ liệu liệu cái thần hồn. Đồng đánh, tình tương mà làm chú ấy khổ thì không xong với thằng này đâu.

Anh quan tâm đến tôi, tôi cũng cứ cảm giác Phước đang ngầm nói:

“Chị là kẻ đào mỏ”. Tôi lại chạm nọc tự ái và không muốn nhận những thứ mà trước đây tôi rất thích và hay khéo léo đòi hỏi.

Sinh nhật anh, tôi đi khắp các cửa hàng mà không biết chọn gì. Giá

như anh sống một mình có phải tốt không. Anh yêu tôi thì có khi tôi càng làm điều dở hơi anh càng yêu. Nhưng anh sống với thằng cháu sành điệu, cái gì cũng biết. Đồ nào tôi chọn cũng thấy bất ổn. Mua đồ đắt tiền thì biết đâu nó bảo mình “dại giai”. Mua đồ lãnh mạn nó bảo mình hâm, trẻ con. Mua đồ bình dị nó bảo mình quê kệch... Đau đầu suy tính mãi cuối cùng tôi cũng dừng cảm chọn được một món đồ như ý. Nhưng lại nhọc óc chần chu từng câu chữ chúc mừng, từng tấm thiệp đến cái giấy gói và dây ruy băng. Tôi chắc rằng những thứ dành tặng anh sẽ không là bí mật của riêng chúng tôi nữa và cứ thấy áy náy.

Tôi chấp nhận yêu anh từ lúc nào không hay. Tôi quên hết bạn bè, chỉ còn lại anh và lũ cháu của anh. Nhưng tình cảm giữa tôi và Phước vẫn không được cải thiện. Bên anh tôi mặc sức hành. Tôi nhõng nhẽo, hờn dỗi, cáu kỉnh, sai phách. Nhưng có mặt Phước tôi lại cứng người lại và trở thành cô gái chuẩn mực, đoan trang.

Hôm anh chuẩn bị đi công tác xa, bận rất nhiều việc. Phước vẫn luôn là người chuẩn bị đồ cho anh như vợ đảm. Nó xách va li, bàn là và lôi vài bộ quần áo của anh trong tủ ra giường. Tôi đang ngồi xem vô tuyến, đành lẳng lặng là quần áo như một phận sự. Tôi không thoải mái lắm vì anh chưa phải là chồng mình. Lẽ ra công việc này anh là người làm cho tôi mới đúng. Chưa cưới thì sao phải có nghĩa vụ ? Từ bé đến giờ tôi đã phải hầu ai như thế đâu. Nhưng ánh mắt Phước như ra lệnh. Không làm nó lại lắm mồm phán xét thì thật khó chịu. Loay hoay khó nhọc với đồng quần áo rồi cuối cùng cũng được nhét vào va li cho phải đạo. Lúc sau Phước lên. Tôi bất ngờ khi thấy nó lôi

quần áo ra, là và gấp lại. Tôi định bảo : Chị là rồi. Nhưng nhìn nếp gấp, những chỗ nhăn nhúm tôi đành im. Tàng lờ là hay nhất. Coi như chưa làm gì cả. Nói ra sẽ lộ mặt chuột, đến cái áo quần là cũng không nên. Con gái vụng quá.

Phước treo quần áo vừa là phẳng phiu, chờ cho nguội rồi gấp ngay ngắn như để bày bán ngoài quầy. Tôi tự ái ngại bỏ về.

Tối nhà tôi lôi tất cả tủ quần áo của mình ra hì hục là cho phẳng và tập gấp như Phước. Mãi nửa đêm mới xong và đắc thắng : "Hừm, lần sau đừng hòng tao để mi mĩa mai theo cách đó nữa".

Không thấy anh điện thoại, tôi gọi, anh thường tắt máy vì bận công việc. Cần gặp anh tôi chỉ biết điện hỏi Phước. Có hôm nó còn cười cợt :

- Chị nhớ quá rồi hả?

Có hôm nó tắt ngay khi thấy số máy của tôi. Tôi nóng mặt và suy diễn là nhân cách ngắn. Từ bé đến giờ chưa ai dám đối xử với tôi như thế. Ai cũng nâng niu, trân trọng. Nó là đàn ông, lại là bậc dưới. Nếu tôi lấy anh thì sẽ là thím nó thế mà nó coi tôi như loại mất giá bỏ đi... Tôi đâu làm gì xấu để mâu thuẫn ? Chỉ đến và đem tình yêu như nhất mà lẽ ra chú nó phải nhọc công chinh phục hơn nữa chưa chắc đã đạt được. Cho nên khi anh ôm tôi thầm thì:

- Anh yêu em nhất trên đời. Em là người gần gũi và quan trọng nhất của anh.

Tôi thường hất anh ra, gắt:

- Giả dối.

Nhưng tôi chỉ nói được đến đây. Chả lẽ đi ghen với cháu anh.

Tôi không hề muốn đến nhà anh. Giá như nơi đó có bố mẹ anh. Dẫu họ khó tính thế nào. Tôi phải giữ kẽ, hầu hạ, chiều lòng bố mẹ chồng tương lai ra sao thì còn có lý. Đằng này đi cung phụng và làm đẹp lòng một đứa nhãi ranh, kém tuổi mình, kém học vấn, kém cấp bậc. Nhưng vẫn đến vì ở đó có anh.

Chọn lúc anh đắm say nhất, tôi tỉ tê hỏi :

- Hình như Phước có ấn tượng xấu với em. Sao lại thế nhỉ?
- Đâu có.
- Nhìn thái độ và đọc trong ánh mắt nó em biết.

Anh thật thà :

- Chấp làm gì, bây giờ nó khác rồi. Quý em nhất mà.
- Nhưng sao trước đây lại không quý? Em làm gì sai ?
- Nó nông cạn, nhìn vẻ ngoài và cho rằng em ăn chơi, không hợp với anh. Lại tưởng em chỉ lêu lổng. Nó coi thường những đứa mác đại học này nọ mà thực chất chả biết gì.

Tôi nghe đến đó lại sôi máu:

- Đồ ấu trĩ.

Tôi âm thầm làm việc thâm đêm quyết cho nó biết mặt. Nó đã là cái gì mà tinh tướng. Tôi bực bội muốn bỏ anh nhưng dứt khoát nó sẽ đánh giá tôi là kẻ hư hỏng, coi tình yêu như trò chơi. Không được.

Tôi đã yêu chú nó thì phải yêu đến cùng. Để xem nó còn dám có thái độ gì với tôi nữa. Cho tới lúc tôi tốt nghiệp bằng đỏ và ai cũng nói về tôi như một hiện tượng.

Thời gian sau, anh muốn cưới. Các cháu anh nóng lòng muốn chú lấy vợ. Phước luôn hào hứng hỏi:

- Bao giờ chị và chú định tổ chức?

Rồi nó chuyển sang gọi tôi bằng thím. Nó không còn dành cho tôi tia nhìn có gai ngày nọ. Nhưng tôi vẫn gườm. Tôi và anh cưới nhau như một sự tất yếu. Tôi không trốn tránh được. Một người chung thủy thì yêu phải lấy. Chả lý do gì là chính đáng để bỏ được.

Phước đã làm đủ tiền để tự nuôi mình đi du học. Sự ma lanh mà nó có được số tiền lớn chả có gì đáng nể. Nhưng những tâm sự sẽ học thành tài từ nước ngoài, học bù cho những tháng ngày lặn lội làm ăn, học để trở về làm một người trưởng thành hẳn hoi của nó khiến tôi cảm kích.

Nó bay đi với ước mơ đẹp. Tôi ở nhà thấy thiếu hụt một điều vô hình. Vẫn ngổ ngàng thấy mình đã là "kẻ đeo gông". Tôi muốn bỏ anh ấy và quay trở lại sự tự do đầy uy lực ngày nào. Tôi vốn là kẻ không thừa nhận tình yêu có thật trên đời. Nhưng chỉ đã luồn kim. Sao có thể đi ngược thời gian nữa. Sau tiệc nuôi vu vợ tôi nhận ra chồng mình cũng là một người tốt. Một thẳng cứng cổ như Phước phải nể trọng thì hà cớ gì tôi lại không dành trọn tình yêu cho anh.

Huệ Ninh

Lần sinh nhật thứ hai ba

Anh tỏ ra hạnh phúc khi nghe cô báo tin đã có mang. Rồi mấy ngày sau Yên không thấy anh nữa. Anh đã chuyển công tác, chuyển chỗ ở. Lúc này cô sức tình: Không một dòng địa chỉ, chưa một lần biết mặt bố mẹ anh. Và cô mất anh, nhẹ nhàng, đơn giản.

- Yên, mang hộp ly này ra rửa! Cái mở rượu vang đâu rồi ấy nhỉ? Chỗ này còn trống cho thêm một đĩa nho vào đây nhé. Thôi từ từ đã, vào tết cho chị mái tóc. Chết, họ đến cả ngay bây giờ đây.

Xoan vừa liếc mắt sai bảo vừa mài miết trang điểm. Yên cuống quýt làm theo như một cỗ máy. Cô quáng quàng rửa tay rồi tới ngay bên Xoan khéo léo tết từng lọn tóc. Mái tóc dài gảy lai lọn xanh, lọn vàng, lọn đỏ, lọn trắng quấn quýt lấy nhau thành những chuỗi thẳng đơ rủ xuống khuôn mặt tròn trịa trông thật khác kiểu và ấn tượng. Chợt có tiếng trẻ sơ sinh khóc ngằn ngặt. Xoan lo lắng:

- Được rồi, để đấy, vào xem nó thế nào. Quái quỷ ai bảo cu cậu dậy vào lúc này cơ chứ! Dem ra đây, chị bế, mà làm tiếp.

Yên ngoan ngoãn vâng dạ rồi vào bế đứa bé ra. Cu Am mới chỉ 4 tháng tuổi trông nhỏ xiu xiu. Nằm trong tay Xoan nó lại lim dim.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 32 của Xoan - bà chủ - ân nhân và cũng là người chị đỡ đầu Yên. Chị đóng cửa hàng từ sớm để muốn tổ chức một buổi sinh nhật đầm ấm cho mình. Xoan bảo:

- Cứ nhậu nhẹt ngoài quán mãi cũng chán. Hôm nay làm tiệc đứng ở ngôi nhà mới này cũng là để tổng tiễn thời thiếu nữ. Chị quyết định lấy chồng. Nhân dịp này giới thiệu anh ấy cho bạn hữu và người thân luôn thể.

- Cái anh mà chị vẫn ca ngợi hả?

- Còn ai vào đây? Yêu nhau và cũng xa nhau bốn năm rồi đấy. Chị thích kinh doanh tại gia. Anh ấy thì bảo phải đi buôn bán xa mới phát. Thành thử hai người chạy đua ở hai con đường khác nhau. Chị thì về đích, ngày càng khá, còn anh ấy giờ xẹp như gián. Nhưng về với chị là khác ngay.

- Gần ấy năm xa nhau mà chị không có ảnh, không gặp cũng không yêu người khác. Lạ thật.

- Chị kị chụp chung và ngắm ảnh người yêu. Người ta bảo như vậy sẽ không lấy được nhau. Với lại cứ ướm át thế nào ấy. Thỉnh thoảng anh ấy về thăm chị. Nhưng em ở cửa hàng tới tận nửa đêm nên không biết đó.

- Sáng nào em chả dậy sớm, lẽ ra phải gặp chứ?

- Sao ngủ ở đây được? Chị đã lấy họ đâu?

- Em tưởng chị lớn tuổi như thế...

- “Tuởng thế” thì mà “hông” sớm là phải. Càng xác định lấy càng phải quan hệ thật mức độ, không thì mình sớm làm nô lệ cho nó mà thôi.

Yên chợt thấy như có hàng ngàn mũi kim châm vào ruột gan mình. Cô đã làm nô lệ và đánh mất tất cả, thế mà đổi lại chỉ toàn là thương đau.

Cũng vào giờ này, ngày này, tháng này trước khi 21 tuổi, Yên còn là một cô gái với đúng nghĩa của nó. Cũng tới tập chuẩn bị những bữa tiệc mặn ngọt. Cũng vui vẻ quanh người thân và bè bạn. Cũng ngồi chỉ trỏ đĩa gọt hoa quả, đĩa tết tóc cho mình. Tới cái ngày định mệnh ấy, sau những giây phút tương bồng những hoa và quà của lần

sinh nhật ấy, cô đã thuộc về Tân. Đó là đêm tân hôn không có đám cưới. Yên tin một người đàn ông hơn mình một giáp rằng qua thời khắc thiêng liêng đó, anh ta sẽ vĩnh viễn thuộc về mình và nhanh chóng có một cuộc hôn nhân ngọt ngào. Nhưng ngược lại chỉ có cô thuộc về anh, ngoan ngoãn nghe theo những lý do của anh: "Để nốt năm nay, anh phải xây được nhà, mua được ô tô. Như thế cưới nhau anh mới yên lòng được". Anh mãi miết làm ăn, cô mãi miết học tập và mãi mê yêu anh.

Cho tới lần sinh nhật thứ 22 khi bạn bè về hết, vẫn chỉ còn lại cô và anh. Cô xốn xang thông báo: "Em đang mang đứa con của chúng mình". Anh tỏ ra hạnh phúc. Rồi mấy ngày sau Yên không thấy anh nữa. Anh đã chuyển công tác, chuyển chỗ ở. Lúc này cô sực tỉnh: Mình chả có một dòng địa chỉ quê anh, chưa một lần biết mặt bố mẹ anh. Và cô mất anh, nhẹ nhàng, đơn giản. Tiếp đến tấm bằng đại học cũng biến mất theo và tất cả những gì tốt đẹp thuộc về cô cũng chả còn nữa. Bởi sau đó Yên bỏ đi, bỏ tốt nghiệp, bỏ gia đình và mọi mối quan hệ của mình. Bỏ về quê anh. Một thành phố biến toàn những người lạ mặt.

Hôm nay sinh nhật lần thứ 23 tuổi, danh phận cô dường như đã lộn ngược. Không ai biết, không có gì cả. Cô vẫn đang chuẩn bị nhưng là cho bà chủ. Người đã cứu mạng và cho cô việc làm trong những ngày cơ hàn nhất.

Bữa tiệc nhanh chóng sắp xếp xong. Sau khi trang điểm Xoan như được lột xác, mất hẳn vẻ tất tả thường ngày. Cô trở nên đài các và trẻ tới chục tuổi. Trong gương Yên không còn nhận ra đâu là người ở

tuổi 23 và đâu là người tuổi 32. Đường như bộ dạng nhể nhại mờ mờ, nét mặt khắc khổ kia là của ai đó. Và cô lầm tưởng cái người vừa trang điểm kia là mình. Cho tới lúc đưa trẻ lại ngọ nguậy đòi ăn, Yên mới giật mình quay trở về thực tại. Cô vén ngực. Nó mút chùn chụt. Và lần đầu tiên từ lúc nó ra đời cô thấy nhói buốt đến thế.

Văng vẳng tiếng còi xe. Rồi tiếng chuông cửa. Một vài người khách tới. Yên kín đáo bế con lên phòng.

Tiếng nhạc dìu dặt vang lên. Tiếng cười nói, tiếng cụng li chúc tụng bắt đầu râm ran. Tất cả làm sống dậy trong Yên những giây phút xưa. Mới đó mà đã như xa lắm rồi. Cô thẫn thờ, tay vuốt nhẹ lưng đứa trẻ. Cô chả biết mình đang nghĩ gì, đang mang tâm trạng gì. Nó cứ bàng lảng, vô định. Tiếng cạch cửa kéo cô về thực trạng. Xoan bước vào với gương mặt đỏ bừng:

- Con ngủ chưa?

- Dạ rồi ạ.

- Em ra hỗ trợ chị với. Một mình chị để họ chuốc thì say mất.

Xoan vào toilet móc hòng cho ra bằng được những thứ vừa uống.

Yên thắc mắc:

- Anh ấy chưa đến sao?

- Chưa thấy. Ôi, con người lập dị bao giờ cũng thích tới muộn ấy mà. Mong mà làm gì. Ra giúp chị nào!

Yên thấy mất thiện cảm với chàng trai của Xoan. Phải chăng đàn ông hay sai hẹn như thế. Ngày xưa, cái sinh nhật lần thứ 21 ấy. Anh ta cũng tới muộn nhất... Yên vội thay đồ. Cô định mặc bộ quần áo thường ngày đi phố. Xoan phờ phạc bước ra, lôi bộ váy màu thiên

thanh của mình giúi vào Yên:

- Sinh nhật chị mày phải đẹp. Khác gì ruột thịt nữa đâu mà giữ kễ.

Ra chị giới thiệu cho vài anh bạn khá lắm.

Những đường cong nuột nà hiện dần trong gương. Lựa là và son phấn đã trả lại cho Yên chút xuân sắc vốn có. Cô hồi hộp. Chẳng biết mình sẽ cười nói sao đây? Sẽ cố vui được tới cỡ nào. Và còn mong muốn gì với những mối quan hệ khác giới nữa.

Bàn tiệc đổ dồn mắt vào Yên. Họ tới mời cô nhảy. Họ hỏi han, chuốc rượu. Cô dập dìu trong vòng tay vài người. Họ nói gì cô cũng cười. Cười rồi quên. Cửa chính xuất hiện người cuối cùng và cũng là người quan trọng của đêm nay. Xoan tươi cười hạnh phúc bước ra sánh đôi với anh. Yên ngẩn người sững sờ. Chiếc li trên tay cô rơi vỡ tan. Cốc rượu vang làm loang đỏ xuống tấm gạch hoa trắng. Cô không say. Cô nhìn rất rõ và không thể lằm lẩn được. Người đang khoác tay Xoan, người mà Xoan đợi chờ và chọn làm chồng chính là Tân. Anh cũng sững lại khi nhìn thấy Yên.

Yên cố định thần nhưng không được. Người cô run lên như đang đi trong giá tuyết. Cô khụy xuống, rồi vịn bàn lấy hết sức quay bước. Tân ngây dại chưa biết xử trí thế nào. Xoan khó hiểu nhưng nở nhanh nụ cười cố hữu:

- Thưa các bạn. Em tôi bị cảm. Không có gì nghiêm trọng cả. Xin mọi người cứ tự nhiên đi.

Tiếng nhạc dịu dặt. Tất cả lại cuốn vào vũ điệu nhịp nhàng. Xoan dìu Yên vào phòng. Yên nói không ra hơi:

- Chị ra với mọi người đi. Em không sao, chỉ hơi chóng mặt một chút

thôi.

Xoan cười:

- Được rồi, có gì phải ra gọi chị nhé.

Yên nằm lặng. Đứa trẻ tóp tép chiếc miệng bên cạnh. Cô thấy mũi mình cay cay nhưng không ép ra giọt nước mắt nào cả. Bây giờ thì cô đã biết địa chỉ của anh. Nhưng cô không biết mình nên làm gì tiếp theo. Một bên là ân nhân, một bên là kẻ thù. Cô không thể vạch mặt anh lúc này được. Ngàn lần không được. Xoan đang hào hứng với tình yêu đẹp. Cũng giống như cô khi xưa. Dẫu có lấy gio bôi lên mặt anh Xoan cũng sẽ lấy khăn thơm lau giúp anh. Yên gượng dậy lặng lẽ quần chăn thật ấm cho bé con. Cô nhẹ nhàng đi ra lối cửa sau. Tiếng nhạc đã tắt. Yên nghe như Xoan đang nói:

- Xin giới thiệu với tất cả, đây là chồng sắp cưới của tôi.

Đứa trẻ bật khóc. Yên không sao bịt được miệng nó. Trời đổ mưa rào rào. Yên luống cuống tìm cách che cho con, chưa bước được đi thì

Xoan tới:

- Em đi đâu?

Yên ngập ngừng rồi bật khóc:

- Tân là bố đứa bé.

Cô che thân mình rồi lao ra khỏi nhà. Xoan xòe chiếc ô đuổi theo:

- Em điên à? Vào nhà ngay, không lạnh cu Am bây giờ. Cảm ơn em đã ngăn chị không sa vào bãi lầy.

Huệ Ninh

Ngoài Bờ Rào

Bây giờ tôi đang đứng ngoài bờ rào. Vẫn rực đỏ màu hoa pháo ngày nào. Vẫn dây lá mơ sáng sáng tôi hái rán trứng cho chồng ăn.

Có thứ đó trong dạ dày thì cả ngày cứ nhệu nhẹt đặc sản, gói, lòng thoải mái bụng bạo cũng chả có vấn đề gì.

Mưa xuân lâm thâm như đang tát tôi. Gió bắc vi vút quát tôi. Nhưng trơ lì, tôi chỉ ngửi thấy mỗi mùi Tết. Mùi trầm hương toả rộng quện mưa ẩm ngai ngái. Mùi ẩm cúng trong căn nhà kia. Tôi nhìn rõ bố tôi đang tắt bật trái chiếu. Mẹ khom lưng xin lộc.

Đèn sáng, nhìn rõ lắm. Họ rôm rả cười nói, dăm thắm âu yếm nhau. Đôi chân tôi run rẩy thềm chạy vào. Tay tôi lấy bầy lần cánh cổng, nó khát ôm ấp những con người kia. Lâu quá. Đã 7 năm.

Ngày ấy tôi trẻ đẹp, lãng mạn, sống phóng túng trong vòng tay cha mẹ. Vài mối tình đi qua bằng phẳng. Bố mẹ tôi chả ưng ai. Tôi yêu họ đậm đà nhưng cũng chả biết xác định thế nào. Nửa nọ họ khít với tôi, nửa kia lệch. Trong lúc lũng bùng giữa những mối tình khấp khểnh thì bố tôi dắt về một Mạnh Thường Quân - một chàng công an đẹp trai. Tôi và anh say nhau từ phút giây đầu tiên.

Bố tôi đem anh về cùng một đồng báo chí ca ngợi anh, ông cũng ca ngợi, thế mà lại bảo chưa tìm hiểu rõ. Bắt tôi tìm hiểu. Tôi chỉ hiểu rằng anh đúng là một nửa tôi đang thiếu. Chả bao lâu tôi và anh thuộc về nhau.

Anh tuyệt vời hơn mọi sự tưởng tượng của tôi. Nhưng càng lúc bố mẹ tôi càng không ưa anh.

Chưa bao giờ tôi được yêu chiều đến thế. Anh bảo làm nô lệ cho tôi cả đời thế thì cầm lòng sao được. Tôi phải là nô lệ của anh trước mới xứng. Ngoài giờ cơ quan chúng tôi chăm chút nhau cũng đủ mệt. Một bé con ra đời đẹp như thiên thần. Ở cùng bố mẹ thì bố mẹ phải giúp tôi. Đã bao giờ tôi chăm trẻ con đâu. Mẹ cũng đã hứa: "Mày đẻ, rồi cứ đi làm việc cơ quan cho tốt. Mẹ ở nhà trông cháu". Đến khi có con thì bố mẹ tôi cáu gắt suốt. Thấy tôi chăm anh nhiều bố mẹ khó chịu. Những đêm anh về say khướt. Bố mẹ đâu có hiểu đây là sự bất đắc dĩ. Anh nói đúng "Thời bây giờ nhất quan hệ, nhì tiền tệ, thứ ba mới là trí tuệ". Chả ai thích say. Nhưng không nhậu, không say, không được việc, không ra tiền. Ngoài việc chính anh còn phải sục sạo làm thêm mới ngẩng mặt lên được. Nếu chỉ trùng trục vào đồng lương thì tiền đổ xăng xe cũng chả đủ.

Bố mẹ còn khấn khèo:

- Nhà có cả tủ sách mà chả bao giờ tao thấy nó động vào nửa chữ. Bố mẹ cứ làm như ai cũng là sĩ phu ẩn dật. Suốt ngày chúm mũi vào ba cái chữ người khác rồi rãi viết ra, rồi lơ ngơ đá ống bơ, phát ra thơ, kêu ơ ơ, người đơ đơ mới là có trí tuệ sao? Lúc ấy móc thùng túi cũng chả ra một xu. Ai cũng làm văn lấy ai sản xuất? Bố mẹ không

hiếu. Nói ra bảo cái giả bất hiếu.

Bố mẹ muốn anh ấy đi bằng con đường quan chức. Cố gắng rèn luyện để nhanh lên hàm. Nhưng con đường phát triển ấy lỗi thời quá. Nếu chỉ có quân hàm mà hầu bao rỗng tuếch là "hữu danh vô thực". Bây giờ khác. "Đầu to mắt cận" sao bằng "mắt la mày lém". "Một nghề thì chết, thành rất mới sống". Chân càng choãi nhiều lĩnh vực càng năng động, càng khá hơn. Tôi tôn thờ quan điểm tiến bộ của anh. Bố mẹ thì ngày một buồn phiền, suy diễn, rồi "dưa hoá dòi".

Tôi thương anh hơn. Bố mẹ anh đã mất chỉ còn biết dựa vào gia đình tôi. Anh giỏi giang có đủ tiền để phá căn nhà cổ lỗ sĩ của gia đình xây trên đó một lâu đài hiện đại. Lại bố mẹ không đồng ý. Trước khi về làm rể bố mẹ, tôi đã uỷ thác cho anh làm con trai cả. Thế nhưng sự khắt khe thái quá khiến nhiều đêm anh đóng cửa gầm lên uất ức: "Giả dối". Tôi chỉ còn biết ôm chặt anh khóc nức.

Sự bức xúc không kìm nén nổi đã khiến anh buông những lời cáu gắt bột phát. Nhưng bố mẹ tôi không chấp nhận. Rồi thôi phòng độ nghiêm trọng lên. Tôi không thể không bênh anh. Anh và tôi là một rồi. Dẫu anh biến thành ác quỷ tôi vẫn yêu như mẹ yêu bố, yêu không thể khác.

Anh tự ái bỏ đi xây nhà nơi khác. Những lời thầy bói anh đưa về khiến tôi đành cắt lòng với bố mẹ: "Số hai con không nhờ được gì nhà ngoại. Có chết đói nhà ngoại cũng không cho ăn". Bỗng dưng tôi thấy hình như đó không phải là bố mẹ mình. Họ luôn gây khó dễ cho tôi, khắc nghiệt với tôi. Yêu tôi phải yêu cả chồng tôi chứ.

Thế là chuyển đi. Căn nhà mới khang trang nhưng vắng vẻ. Anh đi

suốt. Xung quanh heo hút, hàng xóm cách xa nhau. Con tôi ngần ngại khóc đòi bà. Nó gọi là: “Mẹ bà”. Vì trước đây tôi chỉ biết đẻ nó, còn người chăm bẵm là bà ngoại. Nhưng cứ gồng mình thì rồi đâu cũng vào đấy. Vẫn phải ăn, ngủ, sinh hoạt. Con bé còm cõi nhưng chả chết được.

Mẹ tôi thường gọi điện đến, nếu gặp con tôi, bà cháu còn nói chuyện được dăm ba câu. Tôi biết thì giật tung điện thoại ngay. Chịu làm sao được. Mọi khổ cực đều do bố mẹ gây ra. Hai chúng tôi chỉ có mỗi bố mẹ để trông cậy. Và dù họ chỉ có mình tôi cũng đã sẵn sàng hất đi. Bảy năm liền tôi xác định bố mẹ mình đã quy tiên. Tôi cấm con gái không liên lạc gì với ông bà. Nếu sai lời sẽ không thoát khỏi đòn roi. Nó là của tôi, phải theo lệnh tôi. Hôm thì thấy bố, khi thấy mẹ lượn lờ qua cửa nhà. Có lần tôi bắt gặp bà đứng lặng nhìn con bé, cố sức vẫy nó ra. Nhưng không dám gọi. Thấy bóng tôi, bà bỏ đi. Tôi cũng không mời vào. Xa lạ. Bố thường đến trường học của nó. Nhưng tôi lạnh lùng khiến ông chỉ “kính nhi viễn chi”. Tôi chả quan tâm.

Rồi như một trận cuồng phong. Tôi vẫn ngỡ ngẩn như trong cơn mơ. Anh đi công tác một tháng ròng không điện thoại, không tin tức. Vài người phụ nữ son phấn đến đòi tiền tôi. Đó là khoản anh đi nhà nghỉ, khách sạn, anh ăn nhà hàng... Tôi chưa kịp choáng váng thì đầu gối của các cô đã lột sạch ngân quỹ nhà tôi.

Anh vẫn bật tin.

Hôm nay người này đến tìm. Hôm khác đồng nghiệp của anh tới hỏi. Họ tra khảo tôi. Bố mẹ chồng tìm tới nơi mang theo cả một gia đình gồm vợ con anh ở quê ra. Chả thể tin đó là sự thật. Nhưng chỉ có lời

anh của tôi là giả dối. Bằng đại học anh có là do mua.

Anh là một tay buôn đá quý cừ khôi. Anh mới chỉ kể đã từng đi đào vàng khổ thế nào, suýt bỏ xác ở đó ra sao. Ai ngờ anh giỏi lừa lọc đến cỡ này. Đường dây đưa người đi nước ngoài của anh không trót lọt. Anh chày bữa không trả tiền cho gia chủ. Rồi bung bét. Rồi thế đấy.

Tôi thì vẫn nghĩ mình đang đi trong ác mộng. Làm gì có cái sự thật như thế. Tôi ước mình tỉnh vì cũng đã kiệt sức. Nhưng bất lực. Pháp luật lấy nhà. Chơ vợ. Đôi chân vô thức dẫn tôi về cái nôi từng nuôi sống, chăm bẵm tôi.

Đứa con gái xinh xắn lắc lắc tay tôi nhắc nhở:

- Kìa mẹ, sao không vào? Con lạnh quá rồi. Nhà ai đấy hả mẹ?

Tôi bối rối:

- Ờ ờ...

Nó nheo mắt nhìn chăm chú vào những người bên trong:

- Cái bà kia trông giống Mẹ bà quá. Đúng Mẹ bà rồi.

Rồi nó bịt chặt miệng vì sợ tôi mắng như mọi lần. Bỗng con chó dữ xồ ra sữa ầm ỉ. Tôi bế thốc con vội lùi lại. Con chó mới nuôi nên không quen hơi tôi. Tôi chạy đi. Bố cầm bát xương chạy theo quát chó.

Bố vẫn thế, kệ rằng đang ăn cơm hay có khách cũng phải cho chó ăn cùng. Bố bảo: "Để nó liếm mép đứng chầu khổ lắm". Ông không nhìn thấy gì. Tôi chạy vội đi kệ cho con bé gọi "Ông ngoại". Bố tôi ngần ngại định hình hướng của tiếng gọi, và hẳn sẽ nghĩ đó là tiếng vọng từ hư vô.

Bước chân tôi vững vàng hơn. Tôi biết rằng rồi mình sẽ trở lại chốn thân yêu ấy. Nhưng là vào một thời khắc khác, khi tôi đã vượt được khỏi vực sâu.

Huệ Ninh

Nóc nhà

Nóc nhà ấy là một tuyệt tác về kiến trúc. Vòng lượn, chạm trổ và lát thứ gạch cổ kính đắt tiền nhất. Nếu ngôi biệt thự thiếu nó thì như món ăn ngon thiếu muối vậy. Toà nhà này đã làm ối người lác mắt hưởng hồ khi cái nóc của nó hoàn thành.

Quá trình hoàn thành mới vô số công phu. Ông chủ Toan bắt đập đi xây lại luôn: “Chỗ này thò ra” “Chỗ kia thụt vào” “Mảng trần này chưa đúng ý tôi, phải thế này này”. “Hàng gạch bắt buộc xây lại ngay”. “Thì các cậu cứ đập tẹt ga, tôi thêm gì vào bản thiết kế tự tôi chịu, mất tí công đáng là bao. Làm tới đi!”...

Hơn tỷ bạc ném vào đó ông muốn phải ra tấm ra miếng. Nó phải là một lầu đài hoàn mỹ nếu không muốn nói là công trình để đời. Gần kiếp người ki ca ki cóp. Bao nhiêu mảnh lối, giành giật, đau khổ, mồ hôi và nước mắt... mới được ngần ấy tiền. Giá có một cậu quý tử cho nó học tây học tàu, tậu con xe xịn, mua căn hộ, chi trả mọi khoản cần thiết chắc sẽ chẳng còn đủ “đạn” để ông “chiếm lĩnh” một cái gì

to tát. Nhưng “công trình” ấy gồng mình mãi chẳng làm nổi. Trơ trọi mỗi cô con gái. Vừa lớn lớn chị chàng đã sấn sác vào Buôn Mê Thuột trồng cà phê với một anh chàng chả ra sao. Mẹ thương con, chán chồng, đi. Giả dụ gia đình này hạnh phúc thì vai ông cũng nặng gánh và cái hầu bao nhẹ tênh ngay. Nhưng thế này thì chẳng xứng nhận của ông nửa cắc!

60 tuổi, ông Toan vẫn khát một cái “mậ” . Muốn là làm. Còn sống còn cố. Ông đã thử ở khá nhiều cô gái nhưng cái thai nào rõ hình nữ giới ông cấp tốc tìm cách hủy ngay. Thà mất công làm nô lệ, bồi dưỡng chúng nó ít buổi còn hơn cả đời trách nhiệm với bọn hoàng tử đáì ngời. Vợ, con, mọi người bất bình. Mặc. Ông chả cần ai hiểu hay thông cảm.

Ước vọng ấy trời không thông thì ông dựng cho mình viễn cảnh khác. Là Grăng- đề chết trên đồng vàng, vô nghĩa. Phải tranh thủ hưởng thụ không thể “cho cạp nó xơi” được. Ông sẽ xây một tháp ngà ngạo nghễ và sống những ngày cuối đời như bậc vương giả. Thuê vài cô gà mái cố đẻ. Biết đâu chó ngáp phải ruồi, lão Trời già sơ sẩy để ông thắng thì sao!

Bốn tháng nay thân hình tựa giàn mướp đung đưa của ông càng bị bào mòn vì tính toán, quản lý, giám sát thi công. Đôi mắt cú vọ thêm sâu hoắm. Mồm luôn lẩm bẩm. Khuôn mặt xương xẩu hẳn lên những đường gân căng thẳng. Thế mà bọn thợ dầy ăn mỏng làm vẫn nhè được những lúc ông sơ hở để chôm chĩa. Một tối ông tận mắt chứng kiến thằng Sâm khuôn cả bao xi măng đi bán, mắt lăm la lăm lét.

Ông gọi giật lại:

- Này, đem lại đây!

Nó tái mét mặt đứng im. Ông đĩnh đạc bước lại:

- Giở ra tao xem!

- Phế liệu chú ạ.

Ông trừng mắt:

- Không là tiền à? Mở!

Sâm đành theo lệnh. Chiếc bao dặc ngược, lộ rõ những vỏ bao được nén chặt. Dưới đáy vẫn còn phải 1/ 4 khối lượng xi măng. Thảo nào mà gạch, gỗ cứ hao hụt không rõ nguyên nhân. Đến lúc nó “ăn” rỗng cả cái biệt thự của ông chả chùng. Mắt ông đảo như lạc rang, quát:

- Biến khỏi đây ngay! Tao không thừa cơm nuôi ong tay áo.

- Tôi làm thuê chứ chả ăn nhờ ở đỡ.

Ông cầm ngay khúc gỗ cạnh đó phang Sâm:

- Vừa ăn cắp vừa la làng hả? Biến! Biến ngay!

Sâm lạnh lùng bước đi. Toan tìm tới người thợ cả tên Trúc. Biết chuyện, anh khẩn khoản van xin:

- Chắc cần tiền quá. Lẽ ra trước khi bán phải nói. Thôi, cháu thay mặt nó xin lỗi chú.

- Đây không phải mỏ để các anh đào.

- Mong chú xuê xoa cho. Tội chưa đáng. Nó là thợ giỏi, lại chăm chỉ nhất hội. Một mình nó làm bằng hai ba người bình thường: vừa nấu nướng, vừa nhào vữa, vừa là chuyên gia đổ bê tông. Xây thì cứ thoăn thoắt, thẳng tắp tắp. Cháu sẽ bảo nó không bao giờ tái phạm.

- Rồi thì được đăng chân lên đăng đầu. Quen tay nhúng bùn đến lúc không nhúng không chịu được. Các anh giỏi bao che cho nhau lắm.

Không khéo chính anh tiếp tay cũng nên.

- Chú chớ nói quá. Cháu bảo đảm không có chuyện đó nữa.

- Hừ, lại còn chờ "có"! Chả lẽ tôi thức mãi để trông các anh đến lúc không nhắm được mắt lại nữa à? Cậu không đuổi, tôi đuổi.

- ầy xin chú!

- Mà tôi ngờ rằng nó còn bị nghiện. Nghiện mới thế.

- Không có đâu, cùng sống bao nhiêu năm chúng cháu thuộc tính nhau lắm.

- Hừm. Lần sau tái phạm tôi chặt tay đừng trách.

- Vâng. Cảm ơn chú!

Ông đã răn đến thế mà nó còn không buông tha cái tật bắn thủ. Gì chứ chuyện lừa đảo, trộm cắp đừng mong qua mặt ông. Toan đã giao cho Nụ – cô giúp việc mới của ông theo dõi Sâm. Chỉ thời gian ngắn sau Nụ báo cáo:

- Anh ầy đưa cho bà Tam đồng gạch để xây tường rào được 80 nghìn.

- Ghi cẩn thận ngày giờ vào!

Ông lại gặp Trúc kể lại tất cả:

- Lần này đuổi thẳng căng chả oan nhá.

- Gạch vỡ mà chú. Đáng là bao. Thôi được, chú ghi số tiền ầy vào khi bàn giao nhà cháu sẽ thanh toán.

- Tôi đã kiểm chế không chặt tay như thỏa thuận là phúc bảy mươi đời nhà nó rồi. Đuổi.

- Nếu vậy chú đuổi cả tôi và tốp thợ luôn .

Đó là tốp thợ giỏi, phải lặn lội tận Thái Bình mới tìm được, phải giành

giật với vài chủ nhà khác mới tranh nổi. Tiền công thì rẻ. Đuổi là đuổi thế nào:

- Không được.
- Chúng tôi đã kết nghĩa anh em, thề với nhau gắn bó như tay chân. Hơn nữa Sâm còn là ân nhân cứu mạng trong một lần tôi bị lũ cuốn. Nó khổ tôi không bỏ rơi được.
- Ai chả khổ.
- Chú ạ, gia đình nó bị đất lắm.
- Bằng gia đình tôi là cùng chứ gì. Làm thẳng đàn ông phải biết chịu khổ. Không khổ cái này, khổ cái khác.
- Nếu ông đã nói thế thì đành chịu. Chào ông.
- Không được. Tao chỉ đuổi quân trộm đạo. Nó là con sâu cần gấp khỏi nổi canh.
- Mẹ nó bệnh tật sống trên một mỏm núi heo hút.- Trúc quay lại buồn buồn chực kể.
- Tôi còn mồ côi cả cha lẫn mẹ. Không có cái nhà này thì tôi còn heo hút hơn.- Ông e già néo đứt dây - ừ thôi, kể nốt . Kể xong thì đuổi nó, còn tất cả ở lại.
- Tôi chỉ nói một lời. Ông đuổi tất hoặc không ai cả.
- Chả lẽ vì quý các cậu tôi phải chịu để nó đục khoét sao?
- Tôi sẽ bồi thường cho ông những đồ phế liệu qui ra tiền và sẽ khuyên giải nó là được chứ gì?
- Đành tạm thế.

Mọi sự Sâm đều biết dù Trúc không răn đe hay truyền đạt lại. Nụ đã kể hết cho anh từng lời nói một. Sâm lặng thinh. Lúc nào anh cũng

lặng thinh như thế. Anh cần thật nhiều tiền để tìm mộ cha, để cưới vợ, để chăm sóc mẹ, để không còn sống kiếp khổ hạnh nữa. Tình yêu sâu sắc đầu tiên của anh chuẩn bị đi đến hôn nhân thì người ta bĩu môi ngăn cản : “Nó là thằng nhà không nóc”. Sâm mang nặng mỗi hận trong lòng. Anh nhặt nhạnh từ những đồng tiền vụn vặt nhất, cố gắng từ những việc nhỏ nhất. Lúc nào cũng làm việc, làm việc như một ngọn đuốc không bao giờ ngừng bốc lửa. Trưa nắng thế nào, đêm muộn thế nào người ta vẫn thấy anh làm việc. Không bao giờ biết nghỉ, không bao giờ thấy ốm. Bởi thế mà công anh gấp ba công người khác. Nhưng cũng chả ăn thua.

Quyết tâm thực hiện bằng được ước mơ của mình và đã có Phương trong tim nên anh thẳng thừng từ chối Nụ.

Đầu tiên là ấn tượng, để ý, thiện cảm, rồi nhớ nhung và yêu da diết. Một thanh niên chăm chỉ, giàu chất đàn ông, với thân hình cuộn những cơ bắp gợi cảm, sao mà Nụ không bị hút hồn. Trong khi hàng đêm phải chịu đựng lão chủ già như một cực hình.

Thế mà Sâm từ chối. Mọi cố công, mọi tình cảm trở nên vô nghĩa và tro trền. Dần dà, tình yêu chuyển thành hận thù.

Ngôi biệt thự đã hoàn thành, trở thành niềm ước ao của nhiều người. Ông Toan ngày ngày đi xung quanh nhà ngắm mãi không thấy chán. Giá có thêm một cuộc đời nữa có khi mới ngắm thỏa. Đi ra, đi vào, đi lên, đi xuống, nhìn dọc, nhìn ngang, ôi, từng chi tiết đều không chê vào đâu được.

Trúc tới xin ông thanh toán nốt tiền công thợ.

- Còn bao nhiêu nữa nhỉ? - ông Toan hỏi.

- Ông còn nợ 1/3 số tiền là 8 triệu rưỡi.

- Gì mà nhiều thế?

Trúc đưa ra tờ giấy:

- Đây, hợp đồng ông ký rõ nhé.

- Thôi được. Tôi trả cho các anh số lẻ còn 8 triệu trừ vào phần thẳng Sâm đã ăn cắp nguyên vật liệu của tôi.

- Chỉ hai lần nó bán phế liệu thừa sao ông lại chặn của chúng tôi ngàn ấy?

- Đâu chỉ hai lần. Nói có sách nhá. Nụ đâu?

- Dạ - Nụ vội vã chạy vào.

- Mang sổ theo dõi ra đây đọc cho anh ta nghe.

Nụ hùng hồn đọc:

- Ngày 17 tháng 2 Sâm nhặt tất cả đầu mẫu sắt vụn cân được 5 kg đem bán. Ngày 25 tháng 2 Sâm đem bán 2 bao xi măng. Ngày 14 tháng 3 Sâm bán hơn trăm viên gạch....

Trúc giăng lấy tờ giấy của Nụ đọc ngẫu nhiên rồi gắt lên:

- Đồ vu oan giáo họa.

- Đó là sự thật.- Nụ run run cãi.

- Bằng chứng đâu?

- Thì . . . hỏi anh Sâm. Tôi chỉ biết ghi.

- Nó đang bó bột ở viện. Cũng là do sự cầu kì của ông đấy. Hết sửa chỗ nọ, chữa chỗ kia. Đã xong lại còn bắt nó leo lên đập đi xây lại mái vòm. May mà chưa tan xương. Nói cho ông biết nếu không thanh toán đủ tiền cho chúng tôi thì chả cần tới chính quyền, luật rừng

cũng đủ xử ông.

- Mà có âm mưu gì?

- Không biết điều thì tôi sẽ cho mìn nổ tung nhà ông ra.

Sâm bước vào với một cánh tay bó bột. Trúc lo lắng:

- Đã khỏe đâu mà ra đây?

- Nghe nói mẹ em đến tìm với lại em không quen nằm yên.

Trúc đưa tờ giấy cho Sâm và nói lại mọi chuyện rồi quay lại quát vào mặt ông Toàn:

- Mà nếu có thật đi nữa thì số phế liệu ấy cũng chả đến ngàn ấy. Ông không trả đủ tiền thì coi chừng!

Cổ Sâm nghẹn đắng. Anh chả thốt ra nổi lời nào chỉ trừng trừng nhìn ông Toàn. Ông vẫn tỉnh bơ:

- Thế anh không tính trượt giá? Giá trị gia tăng. Rồi trả công cô gái này ngày đêm theo dõi việc lén lút vụng trộm của các anh. Theo dõi gần 6 tháng trời đấy.

Sâm nhăn mặt ghê tởm:

- Ông mới chính là kẻ lén lút. Cả cô nữa - anh nhìn thẳng vào Nụ - Tôi chỉ lấy phế liệu, những thứ chả ai còn lưng thu gom và vác đi bán được.

Một người đàn bà trung niên mệt mỏi tới hỏi thăm. Sâm ra tiếp mẹ.

Bà nhìn con thương xót:

- Cái Phương nó đi lấy chồng rồi. Con không cần cố làm để cưới nó nữa đâu.

Ông Toàn giật mình:

- Lành! Lành ở lâm trường chè phải không?

Bà cũng ngớ ngàng, buột miệng:

- Trời ơi. Ông Bằng!

Sâm giật thót khi nghe cái tên mẹ vẫn thường nhắc tới:

- Kìa mẹ. Đó là ông Toan.

Bà Lành nheo nheo mắt nhìn chăm chú vào nốt ruồi đỏ ở đuôi mắt ông rồi run run:

- Kh...ô...ông...

Giọng bà tắc nghẽn. Không, bà không nhầm. Nhưng lão không có quyền, không xứng được nhận hạnh phúc đoàn viên. Lão đã chối bỏ từ khi chưa biết có nó trên đời hay không:

- Có lẽ tôi lầm.

Sâm thở phào:

- Chứ còn sao nữa. Bố mất rồi mà.

Nhưng ông Toan không nhầm:

- Bây giờ tôi là Toan. Hai mươi năm về trước là Bằng. Tôi đã đổi tên.

Bà phải nhớ chứ! Thế là thế nào?

Ông chăm chú nhận ra Sâm cũng có một nốt ruồi đỏ bên đuôi mắt.

Linh tính mù mờ lý giải điều gì đó cho ông. Phải chăng cái đêm thu êm ái, lần sinh nhật thứ 33 đó của ông? Nhưng tất cả câm lặng, chối bỏ ông, như khi ông câm lặng và chối bỏ Lành ngày ấy.

Ông vội trả lại số tiền cho Trúc :

- Thôi, coi như tôi cho các cậu.

Nhưng hành động tốt bụng ấy của ông không níu kéo được họ. Mẹ con Lành và tốp thợ nhanh chóng kéo nhau đi. Họ đi hết. Để lại cho

ông nổi bần khoản không giải thích được. Phút chốc ông rùng mình lạnh lẽo. Và lần đầu tiên ông chán ngôi nhà hoàn hảo của mình.

Huệ Ninh

Quý tử

Giờ giờ, ông Dần khổ vì đau. Lưng đau, xương đau, mắt đau, tai đau, răng đau... chỗ nào cũng đau. Đau như muốn long mọi bộ phận ra khỏi cơ thể còm cõi đã ngoài 70 tuổi.

Chắc trúng gió nữa nên ông không nhắc nổi mình dậy. Bà ấy thì đi lấy thuốc dạ dày tận Hà Nội. 70 mặc 70. Răng đã ngừng nhai đâu, dạ dày nghỉ co bóp đâu, vậy là đầu gối bò được cứ phải bò. Ba hào, dăm hào, năng nhặt chặt bị, ngồi không ai cho? Ngay từ hồi trẻ, ông bà đã tự túc tài chính. Họ cùng buôn bán, to nhỏ đủ cả nhưng chả ai có nghĩa vụ phải nuôi ai. Giờ già rồi, hai ông bà vẫn góp gạo thổi cơm chung, độc lập với con cái. Một nhúm gạo. Cái nồi xinh xinh. Chiếc mâm bé xíu. Hai cái bát nhỏ tí. Trông cứ như đồ chơi trẻ con. Công cuộc mưu sinh chả mấy khó nhọc.

Nhưng bây giờ ông đau. Nếu có bà ở bên, ừ thì vẫn phải thuê nhưng không đến nỗi bóp hờu bóp cổ như lũ cháu. Chả ai thương ông bằng

đồng tiền, nhất lại là người thân. Ông cần một bát cháo nóng. Cần một nhúm lá nhọ nôi giã nhỏ để uống và đắp lên trán. Hoặc một quả trứng gà luộc với đồng bạc để cạo gió. Đau quá nhưng chưa thể chết được.

Ông lấy hết sức gọi con Hà. Nó đi vắng thì phải vì chỉ có tiếng mèo ngoao ngoao đáp trả. Ông gồng mình gọi con Hồng. Nó khó chịu:

- Cháu đi có việc.

Không còn hơi gọi tiếp đứa cháu cuối cùng là Nhạn nữa. Ông đành thều thào sai Hồng:

- Gọi con Nhạn cho ông với!

Hồng vừa dắt xe đạp ra khỏi cổng vừa gọi đãi bồi:

- Nhạn, vào ông bảo!

Hồng đạp xe đi chả cần biết em có nghe thấy không. Nhạn càu nhàu đứng dậy bỏ dở ván "ô ăn quan". Nó vào vì biết ông sai là thế nào cũng "có màu".

Ông Dần run run đưa cho Nhạn tờ 500đ:

- Cháu sang gọi cô An. Bảo ông cháu ồm nặng lắm, cô sang đánh cảm giúp.

Nhận xiu mặt:

- Ông đi mà gọi.

Nó lừ lừ toan bước ra. Ông Dần biết ý đưa thêm cho nó tờ 500đ nữa:

- Này.

Nhận ngúng nguẩy:

- Không có giá ấy đâu.

Ông Dần cười nịnh nọt:

- Ông hết nhẫn tiền rồi.

- Hết tiền lẻ thì đưa tiền chẵn cháu trả lại. 2000. Không thì thôi.

- Ông không còn tiền thật mà, chờ bà về ông vay rồi trả cháu sau.

Ông Dần nắm vật ra thở, không còn sức thương lượng với con ranh 8 tuổi ấy nữa. Nhận cau mặt:

- Đã hết tiền còn ồm gì lắm thế!

Nó bỏ đi. Bước ra cửa, lưỡng lự một lát, nghĩ đến cốc sữa chua, nó quay vào. Rồi giật phắt hai tờ bạc lẻ trên gối :

- Bà về ông phải trả cháu 1000 nữa đấy nhé.

Lát sau, chị An hốt hải chạy sang. Gia đình họ chỉ có hai vợ chồng, một đứa con gái nhỏ và bố chồng sống trong túp lều gianh chật hẹp. Họ nghèo thế mà sao họ tốt thế. Ông nhờ gì họ giúp được là giúp liền. Ông trả tiền họ ngạc nhiên trêu ông chứ nói gì tới chuyện lấy. Ông ngượng, rồi xót. Đâu phải cứ “một giọt máu đào” đã “hơn ao nước lã”? Họ hàng không, người thân ít. Ông chỉ sinh được một cậu quý tử là thằng Sáng. Ông đã hạnh phúc vì nghĩ rằng chỉ một cu cậu này là đủ. Ông dồn lực chăm bẵm nó, vợ nó, con nó. Ông cho nó nghề nghiệp. Nhưng dầy ăn mỏng làm. Lẽo đẽo được vài năm ở xưởng đóng tàu, thích một cục tiền về mất sức. Nó bỏ việc. Vay nợ mua chiếc đồ chở khách. Nhưng lại làm “giám đốc” tại gia. Rồi xem nhà ai có chuyện gì thì vác “gậy” thọc vào cho sướng. Ngồi quán nhìn người phán:

- Lão ta hai đời vợ đấy. Yêu thương nhau thế thôi nhưng là bòn rút để còn nuôi bọn nhỏ ở quê.

- Hôm qua tôi vừa thấy nhà cô đi với chị nào này nầy lắm.

- Đêm rồi có chuyện gì mà vợ ông vào nhà thằng Tiến "sìn " khuya thế?

Ai cũng có chuyện. Chả ai tốt đẹp. Ai nổi sung lên hành hạ nhau thì mặc ai. Sáng cười khẩy khoan khoái.

Cũng có người không rượu chè, cờ bạc, trai gái, không tì vết. Sáng khinh bỉ:

"Con gà sống thiện ấy nói làm gì". Cô vợ nào ngoan không để nó lách gậy vào được, nó tĩa tót: "Hoa nào chả có sâu. Đợi đấy, rồi cháy nhà ra mặt chuột"

Còn nắng mưa, bão táp để làm được đồng tiền, vợ, con nó lo. Con Hà chưa học hết cấp hai nó quát về đi đò. Con bé không chịu. Nó tát sưng mặt:

- Thích học thì về đây bố mày dạy. Cái bọn giáo viên ấy trình độ, vốn đời chắc gì bằng móng tay thằng này.

Ngót chục năm sau, bến đò giải toả người ta chỉ đi phà. Sáng buộc phải đổi chiếc đò cũ nát để thêm tiền mua tàu du lịch chở khách tham quan vịnh Hạ Long. Bấy nhiêu thời gian cả nhà nai lưng làm

được đồng tiền nào cho vào hầu bao Sáng hết. Thế mà giờ cần tiền đổi tàu chả bói đâu ra. Tiền bán đồ ngày một ăn cụt vào. Nguy cơ cả nhà thất nghiệp căng thẳng báo động.

Biết xưa kia, bố mình còn giắt lưng được ít vốn, Sáng gạ gẫm :

- Đưa con mua tàu. Làm ăn được con trả đủ.
- Tao sống bằng gì? Lương hưu không có.
- Con trả bố lương hưu được chưa? Bố già rồi tiêu gì đâu. Cần ăn uống thì nhà có gì ăn nấy. Chúng con nấu phục vụ bố.
- Cơm của chúng mày khô như rang. Tao chỉ còn hai cái răng, nhai thế nào?
- Thì bố lấy gạo nhà con mà nấu.
- Không được. Mày tính cách khác. Đến khi tao ỉa dầm đái dề. Không có một xu . Tao chết.

Rắn vậy nhưng ông vẫn đưa cho Sáng nửa ngàn quĩ là 10 cây. Thế mà thằng cú vọ ấy vẫn đánh hơi được số tiền còn lại của ông. Rồi cuồn sạch. Ông hoảng hốt đi tìm. Nó đồng dặc:

- Con vay rồi. Đã thương thì thương cho trót .

Từ đấy ông thành vô sản. Nó chẳng tử tế với ông hơn. Ông vẫn phải nhận việc bóc long nhả để thêm tiền thuốc thang.

Giá ngày ấy vợ chồng chị An chịu để ông giúp chắc vẫn còn đồng giắt lưng.

Dạo đó, ông sang chơi nhìn mái lá dột ngược dột xuôi. Hết gáo, chậu, lại bát hứng đầy các góc nhà. Ông thương quá:

- Cô chú làm nhà đi. Cái nhà ngang nhỏ nhỏ thôi chả đáng bao nhiêu đâu.

- Cũng phải cây rưỡi hai cây đấy ông ạ.

- Thì hai cây.

- Chúng cháu lấy đâu ra tiền. Cố sức mua được mảnh đất này để có chỗ tá túc là phúc lắm rồi.

Ông nhiệt tình:

- Tôi cho anh chị vay hẳn ba cây không lấy nửa xu lãi . Khi nào có trả cũng được.

Chị An rét:

- Rồi làm gì ra ạ? Anh ấy đi công tác suốt. Một mình cháu ngoài việc cơ quan lại chăm cả ông, cả con đã đủ mệt. Giờ, lúc nào cũng nghĩ đến nợ thì đầu cháu nổ tung mất. Dột cũng chẳng sao ông ạ.

Thế là giờ phải tiêu những đồng xu eo hẹp cuối cùng. Ông kêu ca, Sáng cáo:

- Bố lấy tiền làm gì? Có cái tàu, bố lấy được cứ lấy rồi cả nhà treo niêu.

- Thì mày cũng phải trả dần dần chứ. Tao hết tiền sống bằng gì?

- Bố có chết đâu? Ăn cùng chúng con còn gì.

Nhưng nào phải chỉ mỗi ăn. ốm cần thuốc. Nóng thềm quả trái. Chúng nó có bỏ ra đồng nào? Đau chân không đi được sai con, cháu không có tiền thuê đũa nào chịu đi? Cứ thế này ông chết mất:

- Nhưng mày hứa trả theo tháng!

- Người ta cho con cho cháu hàng mẫu đất nợ, trang trại kia không tiếc. Đàng này có vài cái cây cũng suốt ngày lèo nhèo. Làm ăn thì

ngày một bí bết. Giá con được sinh ra trong gia đình giàu có đã không đến nỗi cơ cực thế này. Tào đây, không thì thịt con đây bố thích róc đăng nào cứ róc. Bảo sao con cháu không hiếu thuận!

Cuộc sống còm cõi cứ bị thu mỏng dần trong tay đứa con trai. Có lúc ông đã định vùng dậy, đã run run với lấy chiếc kiếm gia bảo trên nóc tủ trưng trị kẻ bất hiếu. Nhưng mỗi khi thế, dường như mũi kiếm lại quay ngược hoành hành ông trước. Rỉ ra giọt nước mắt ông lại bất lực yên phận: “Nó là con mình”!

Hôm nay thì ông hết tiền hẵn. Sự săn sóc hết lòng của người hàng xóm càng khiến ông đau. Chị An vừa cạo gió vừa xuyt xoa:

- Sao ông không gọi con sớm hơn để đến lúc người lạnh ngắt thế này !

Rồi chị rút ra một tệp tiền đưa cho ông:

- Của ít lòng nhiều, ông cầm lấy mà thuốc thang. Cần thứ gì nữa cứ gọi con.

Ông giật mình xua tay:

- Chị lấy đâu ra?

An cứ dú:

- Ông yên tâm. Nhà con còn gửi về nữa. Con tích cóp thêm rồi làm nhà sau. Ông ốm cần hơn. Vài cái lỗ dột mai con xử lý là đâu vào đấy ngay.

- Không được. Chị không nên làm thế - Ông Dần nghẹn ngào - Tôi... tôi vẫn còn tiền.

Con Nhạn bước ra sau tấm màn gió, nói sắc lẹm:

- Thế mà cơ này ông bảo hết nhẵn tiền. Giờ thì đừng có hòng sai cháu nhá!

Chị An biết mọi sự ứng xử trong gia đình này nên ân cần nói:

- Ông cầm lấy, cần gì còn gọi được con chứ.

- Rồi tôi lấy gì trả? - Ông Dần rơm rớm nước mắt.

- Ông cứ khoẻ mạnh trở lại là đã trả con rồi.

Cũng ngày hôm đó Sáng đưa về một cậu bé mới sinh bắt gia đình phải có trách nhiệm. Cô vợ tru tréo:

- Vậy là bao vốn liếng, bao công sức của tôi, cả chiếc tàu ọp ẹp anh cũng đốt nốt để đổi lấy của nợ này chứ gì?

Sáng tát ngang mặt vợ:

- Nhìn xem nó là của nợ hay lũ con cô đẻ ra là nợ?

Người vợ ôm mặt rấm rút:

- Được rồi, tôi sẽ ra đi với của nợ của tôi để anh sung sướng.

Chị ta nhanh chóng xếp đồ đạc ra đi cùng ba đứa con gái. Chả ai thừa lời chào ông. Chỉ Nhạn không quên ngoái lại nhắc số tiền ông nội còn nợ.

Đêm đó ông Dần thức trắng. Ông trách mình không biết cách tàn nhẫn. Ông ước giá mình mù hay giá mình không có con. Chẳng thiết sống trên đời này làm gì nữa. Nước mắt già chảy suốt đêm thành ngọn lửa ngùn ngụt trong lòng. Bàn tay gân guốc với lấy chiếc đèn dầu lạng lẽ đổ lên khắp chiếc màn cũ mốc. Ông cầm nắm tiền chị An đưa khi chiều lập cập luôn xuống gối Sáng. Anh ta ngồi ngoẹo đầu ngủ gật, tay vẫn đu đưa đứa trẻ theo quán tính. Ông Dần lạng lẽ đi về giường mình, quệt que diêm nhỏ. Lửa âm ỉ rồi bùng lên thành một đốm sáng trong làn mưa tầm tã khi tinh mơ.

Nguồn: Tieuboinhoan
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 24 tháng 5 năm 2005